

ĐỀ BÀI:
EM HÃY TẢ LẠI
MỘT TIẾT HỌC
VĂN.

Bài làm

Ngữ văn là môn học em vô cùng yêu thích bởi vậy đối với em, tiết Ngữ văn nào cũng thú vị, bổ ích. Nhưng tiết Ngữ văn học văn bản “Lòng yêu nước” của I. Ê-ren-bua mà em được học năm lớp 6 đặc biệt với em hơn cả.

Hôm ấy là một ngày đẹp trời. Chúng em đang ngồi tranh luận với nhau về những bài học cũ. Tiếng trống vào lớp vang lên. Các bạn nhanh chóng mở sách chuẩn bị cho bài học mới, cô giáo bước vào lớp với nụ tươi tắn trên môi. Sau khi ổn định tổ chức lớp, cô hỏi: “Các em đã chuẩn bị bài chưa?” Cả lớp đồng thanh đáp: “Thưa cô rồi ạ!”. Cô kiểm tra bài cũ, bạn nào cũng trả lời trôi chảy và đạt điểm cao. Cô rất hài lòng, khen cả lớp có tinh thần học tập.

Tiếp đến, cô nhắc chúng em mở sách học bài mới, lời giới thiệu vào bài mới của cô được bắt đầu thật ấn tượng: “Các em ạ, trong mỗi chúng ta ai cũng có một quê hương. Nơi ấy chính là nơi sinh ra và nuôi lớn tâm hồn mỗi con người. Để tìm được tình yêu thương đất nước được bắt nguồn từ đâu, từ những gì chúng ta sẽ được tìm hiểu trong bài “Lòng yêu nước”. Em đã chuẩn bị soạn bài học này rất kỹ nhưng vẫn thấy xúc động trước lời giới thiệu của cô. Cả lớp em cũng như trầm xuống và chăm chú nghe từng lời cô giảng. Trên nền bảng đen, từng dòng phấn trắng dần dần nổi bật. Sau phần giới thiệu tác giả, tác phẩm, cô hướng dẫn chúng em cách đọc và đọc mẫu. Giọng cô đọc nhẹ nhàng, đầm ấm và truyền cảm. Cô hỏi có ai xung phong đọc mẫu cho cả lớp không? Rất nhiều cánh tay giơ lên, em rất muốn đọc bài nhưng em biết giọng mình không được hay. Nhưng em lại nghĩ rằng đây là một văn bản hay và mình đã chuẩn bị nó rất kỹ: em đã gần như học thuộc lòng văn bản ấy. Cánh tay em run rẩy giơ lên. Cô nhìn thấy điều đó, khẽ mỉm cười và gọi tên em. Em run run đứng dậy và cất cao giọng đọc. Những từ đầu tiên vang lên trôi chảy và em đọc sôi nổi, liền mạch như quên hết mọi thứ xung quanh... Những dòng văn làm em xúc động vô cùng: “Người vùng Bắc nghĩ đến cánh rừng bên dòng sông Vi-na hay miền Xu-cô-nô, những đêm tháng sáu sáng hồng... người xứ U-crai-na nhớ bóng thùy dương tư lự bên đường, cái bằng lặng của trưa hè vàng ánh... Người xứ Gru-di-a ca tụng khí trời của núi cao, nổi vui bất chợt, những lời thân ái giản dị, những tiếng cuối cùng của câu tạm biệt... người ở thành Lê-nin-grát nhớ dòng sông Nê-va rộng và đường bệ như nước Nga đường bệ, những tượng bằng đồng tạc những con chiến mã lồng lên, phố phường mà mỗi căn nhà là một trang lịch sử”. Bài đọc đã hết, con tim em như nhảy nhót trong lồng ngực vừa vì xúc động, vừa vì hồi hộp không biết mình đọc bài ra sao. Cả lớp như lặng đi trong giây lát rồi đột ngột một tràng pháo tay rung lên. Cô giáo cùng vỗ tay! Cô khen em đọc truyền cảm, giàu cảm xúc, giàu chất hùng biện. Cô còn nói với em đọc bài như đã học thuộc lòng ấy, chắc chắn em đã chuẩn bị bài rất kỹ và đặc cách tặng em điểm mười. Em sung sướng quá! Em đã có một phần “khởi động” đầy ấn tượng như thế cho tiết học của mình.

Sang phần phân tích tác phẩm, cả lớp sôi nổi, linh hoạt hơn. Những cánh tay nhỏ xinh xắn giơ lên đều tăm tắp trước những câu hỏi của cô. Bạn nào cũng muốn được cô giáo gọi trả lời. Tất cả dường như ai cũng bị cuốn hút vào giờ học. Không ai còn lơ đãng và quên đi cái không gian, âm thanh ngoài cửa lớp, tưởng như chim ngừng hát, cây lá ngừng rung. Mọi vật đều đứng nghe lời cô giảng: “Lòng yêu nước được bắt nguồn từ những vật tầm thường nhất, quen thuộc nhất: yêu nhà, yêu quê hương tức là yêu đất nước của mình, yêu người thân”. Em còn được cô gọi một vài lần nữa, cô khen em có nhiều tiến bộ. Em sung sướng vô cùng và đã tự hứa với lòng mình sẽ cố gắng nhiều hơn. Qua lời cô giảng, trên khuôn mặt các bạn ai cũng chứa đựng một niềm vui tự hào và lòng yêu đất nước. Dường như tất cả đều muốn vươn lên trong học tập. Giờ học diễn ra say sưa sôi nổi. Tiếng trống báo hiệu hết giờ. Giọng cô vẫn vang vọng trong lớp.

Bài học đã kết thúc nhưng lời cô còn in đậm trong tâm trí em. Những cảm xúc của tiết học ấy gần một năm qua vẫn còn ngân mãi trong em trở thành một kỉ niệm ngọt ngào động viên em học tốt.